

Fundación Tony Manero: «Depenem del fet que sorgeixin noves generacions d'arqueòlegs musicals»

Parlem amb la formació barcelonina sobre el darrer àlbum 'Disco para adultos'

Fundación Tony Manero | Marta Low Rider

La veterana formació barcelonina **Fundación Tony Manero** acaba de veure publicat el nou treball *Disco para adultos* (Buenritmo, 2020). Amb l'àlbum rememoren el disco-funk i el boggie dels vuitanta incorporant-los als seus temes plens de l'humor i la ironia que sempre ha caracteritzat la banda. El guitarrista i compositor, Lalo López, i Miguelito Superstar, cantant i lletrista, ens en parlen.

La Fundación Tony Manero encareu ja el vostre 25è aniversari. La formació segueix fidel als seus principis?

Miguelito Superstar: Ho intentem. De tota manera, tot i que ens mantenim fidels a uns principis i unes maneres de fer, sí que hem canviat. Ja no som els joves esbojarrats que solíem ser, i això es tradueix en una altra manera de fer la feina.

De tota manera, la manera de fer i el so que presenteu en aquest disc us acosta als vostres primers temps.

M.S: En certa manera, però el coneixement que tenim ara comparat amb al que teníem al principi

de la nostra trajectòria és molt més ampli i, en conseqüència, tenim menys manies. Hi ha moltíssims sons en aquest disc que no hauríem estat capaços d'acceptar en altres treballs.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ot7fGRm7FTo>

A què creieu que és degut el desinterès del públic jove per la música funk?

M.S: Al fet que és una música aliena a la seva generació. Jo vaig començar a escoltar soul als 15 anys, però clar, jo era un raret i la majoria dels meus companys no entenien per què m'agradava aquella música.

Lalo López: Depenem del fet que sorgeixin noves generacions d'arqueòlegs musicals! És molt interessant veure com a conservatoris i escoles de música hi ha molta gent que se sent atreta per la música d'arrel afroamericana. Ells i elles són el planter de la següent generació de l'escena afrocatalana.

El sentit de l'humor és un element imprescindible en gairebé totes les vostres lletres. Us rieu de vosaltres mateixos, cosa que fan pocs artistes.

M.S: Crec que els artistes de veritat són seriosos i transcendents i es prenen a si mateixos molt seriosament. Nosaltres no. Som més aviat artesans, i això ens permet veure'ns, tant a nosaltres com a la música que fem, amb una certa distància irònica.